

De geur van amandelbloesem

Manuela Inusa bij Boekerij:

De Valerie Lane-serie:

De theewinkel vol geluk

De chocolaterie van je dromen

De betoverende antiekzaak

Het wonderbaarlijke wolparadijs

De charmante cadeauwinkel

Het kleine straatje met het grote hart

De Kustdromen-serie:

Vanillegeluk

Zon in de sinaasappelboomgaard

De geur van amandelbloesem

Manuela Inusa

De geur van amandelbloesem

Kustdromen 3

Vertaald uit het Duits door Hilke Makkink

ISBN 978-90-492-0382-5

ISBN 978-94-023-2203-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Mandelglück*

Vertaling: Hilke Makkink

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © shutterstock.com

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Blanvalet Verlag, een onderdeel van Penguin Random House
Verlagsgruppe GmbH, München, Duitsland

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden
gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere
wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik wil dit boek graag opdragen
aan alle Alba's

Proloog

Davis, Californië, zomer 2004

‘Ik kan er niet bij dat het nu al bijna zover is,’ zei Sophie. ‘Eindelijk.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Lydia, en ze staaarde naar de horizon. De zon ging net onder en de vele bomen van de amandelplantage waren niet meer dan silhouetten, wezens met woekerende armen, die bijna zwart afstaken tegen de rode achtergrond.

‘Vraag je dat nou serieus?’ Haar beste vriendin keek haar van opzij aan. Ze zaten samen op een van de boomstammen die hier en daar neergelegd waren voor de plukkers van de boerderij om even op te kunnen uitrusten, wanneer ze in de zomerhitte kort pauzeerden. ‘Ik heb het natuurlijk over dat we volgend jaar eind-examen doen en dat daarna de hele wereld voor ons openligt. Nog maar een jaartje, dan is het ons gelukt.’

‘O,’ zei Lydia, die hier in Davis woonde. In tegenstelling tot Sophie, die alleen maar haar zomers hier doorbracht bij haar oma Hattie, de eigenaar van deze amandelplantage. Toen Sophie jonger was hadden haar ouders, die allebei geen vakantie konden opnemen, het kleine meisje altijd in de eerste vakantieweek hiernaartoe gebracht, en vervolgens bleef ze de hele zomer bij

Hattie. Niet alleen die vond het leuk om tijd met haar kleindochter door te brengen, ook Lydia verheugde zich er elk jaar in juni weer op om haar beste vriendin terug te zien, met wie ze dan de drie daaropvolgende maanden kon spelen.

Met de jaren hadden ze het verstopperkje spelen, het verkleeden en de kinderachtige streken ingewisseld voor sigaretten roken, elkaar over jongens vertellen die ze leuk vonden en praten over alles wat belangrijk was in het leven. Ook al had Sophie op een gegeven moment 's zomers eigenlijk best alleen thuis in Sacramento kunnen blijven, ze bleef naar Davis komen, naar Lydia en naar de amandelen, die een deel van haar leven geworden waren.

Ze hield Lydia een papieren zak met amandelkoekjes voor, die Hattie hun meegegeven had, en haar vriendin tastte toe. Genietend nam ze een hap en sloot even haar ogen. Geen koekjes ter wereld haalden het bij Hatties amandelkoekjes.

‘Ben je niet blij dat je hier straks eindelijk weg kunt?’ vroeg Sophie aan haar.

‘Nee. Ik ben eerlijk gezegd verbaasd over hoe slecht je mij blijkbaar kent.’ Lydia keek haar beste vriendin aan. ‘Weet je dan niet hoeveel ik van deze plek hou? Ik zou nooit uit Davis weg willen.’

‘Echt niet? Davis is een gat! Wil je niet ergens heen waar het... groter is?’

Lydia schudde haar hoofd. Toen moest ze lachen. ‘Davis een gat? We hebben zestigduizend inwoners! En Sacramento heeft een half miljoen! Waar zou je heen willen, waar het nog groter is? Naar L.A. soms?’

Nu was het haar vriendin die het hoofd schudde. ‘Nee, ik denk dat ik helemaal weg wil uit Californië. Iets nieuws zien. Misschien ga ik wel naar de oostkust. New York moet te gek zijn. Ik zal me sowieso inschrijven bij alle universiteiten daar, bij Columbia, Brown, Harvard en Yale. Waar wil jij eigenlijk gaan studeren?’

Lydia zweeg.

‘Je wilt toch niet zeggen dat je hier wilt blijven? Kunnen je ouders zich geen elite-universiteit veroorloven? Misschien kun je een beurs aanvragen, je bent toch zo goed in lacrosse?’ opperde Sophie.

‘Ik ga me bij geen enkele universiteit inschrijven,’ antwoordde ze, voordat Sophie verder kon praten.

Haar vriendin staarde haar aan. ‘Waarom niet? Ben je gek geworden?’

Lydia haalde diep adem en raapte al haar moed bij elkaar. ‘Ik ben zwanger,’ zei ze toen, en op een of andere manier was ze opgelucht dat het er eindelijk uit was. Behalve haar ouders en Brandon natuurlijk wist nog niemand het.

‘O nee, Lydia, hoe kan dat nou?’ vroeg Sophie geschrokken. ‘Arme jij, maar misschien is er nog een oplossing. Misschien kun je het – ’

‘Laten weghalen? Nooit! Eerlijk gezegd verheug ik me er wel op om een gezinnetje te vormen. Om moeder te zijn.’ Ze glimlachte voor zich uit.

‘Je bent zeventien!’ antwoordde Sophie niet-begrijpend.

‘Dat hoef je me niet te vertellen, dat weet ik zelf ook wel,’ blafte haar vriendin woedender dan ze gewild had. ‘Als je niet blij

voor me kunt zijn, dan kan ik net zo goed gaan.’ Ze stond op.

‘Nee, blijf!’ zei Sophie, en ze pakte haar hand. ‘Ga alsjeblieft weer zitten, dan praten we over iets anders, oké?’

Lydia liet zich vermurwen door Sophies blik, waarin oprechte spijt te lezen was. Ze ging weer op de boomstam zitten en keek toe terwijl de zon nu helemaal verdween. Geen van beiden zei iets. Allebei waren ze in gedachten heel ergens anders dan hier op de boerderij. Terwijl de duisternis hen omhulde, trok Sophie haar ten slotte tegen zich aan en zei: ‘Als jij blij bent, dan ben ik dat ook.’

Lydia glimlachte en was blij dat haar vriendin haar tranen niet kon zien in het donker. Want ze mocht zich dan verheugen, ze was ook bang voor wat er ging komen. Zwanger op je zeventiende; zo had ze zich haar leven niet voorgesteld. Ze kon alleen maar hopen dat het lot haar gunstig gezind was en ze de juiste beslissing genomen had.

Ze legde haar hoofd op Sophies schouder. ‘Als je naar zo’n universiteit ergens aan de oostkust gaat, kom je dan nog wel in de zomer naar de amandelboerderij?’ vroeg ze.

‘Natuurlijk. Niets en niemand kan me tegenhouden. Ik zal de rest van mijn leven elke zomer hiernaartoe komen, dat beloof ik.’

Lydia glimlachte tevreden en schrok op toen ze in de verte een coyote hoorde huilen.

‘Niet bang zijn,’ zei Sophie, al wist ze zelf niet zeker of ze op de coyote of op het leven doelde.

1

Sophie

‘Dat praliné-ijs met vanilleslagroom klinkt verrukkelijk,’ zei Sophie met een blik op de menukaart.

Lola glimlachte tevreden. ‘Zo zal het ook smaken, dat beloof ik je.’

‘Daar twijfel ik niet aan. Volgens mij heb ik hier nog nooit een van jouw creaties geproefd die niet absoluut heerlijk was,’ prees ze, omdat ze wist dat Lola af en toe wel een complimentje kon gebruiken. Dat was niet gelogen! Behalve de oesters die Lola af en toe klaarmaakte, of de meerval in aspic, die ze echt niet lekker vond, waren de gerechten die Lola verzong, met veel liefde klaarmaakte en smaakvol opdiende elke keer opnieuw een genot voor het oog en de smaakpapillen.

‘Bedankt voor het compliment,’ antwoordde de chef-kok, die er absoluut niet uitzag alsof ze de hele dag in de keuken stond, hier en daar iets uitprobeerde en zelf ook graag af en toe een portie nam. Met haar vierenveertig jaar en na drie zwangerschappen was Lola nog steeds rank en slank; iets waar Sophie alleen maar jaloers op kon zijn. Zelf kwam ze al een kilo aan als ze alleen maar keek naar een cupcake. En ze had niet eens kinde-

ren! Om nog maar te zwijgen van een geschikte man met wie ze een gezin zou willen stichten. Nee, Sophie was niet van plan om op dit moment in haar leven aan een vaste relatie te beginnen, daarvoor was ze te druk met een carrière opbouwen. Als restaurantmanager was het haar in vijf jaar tijd gelukt om van het Three Seasons een van de populairste restaurants in Boston te maken. Terwijl ze tijdens de begintijd nog hamburgers en friet geserveerd hadden, kregen de gasten nu delicatessen als rigatoni in kreeftenbouillon, shiitake-risotto met calamaritorentjes of coquilles in een proseccosaus op een nestje van glasnoedels voor-gezet. De mensen stonden in de rij om een tafeltje in het Three Seasons te bemachtigen en er ging geen dag voorbij waarop ze niet helemaal volgeboekt waren; sinds de recensent Lesley Hofman haar restaurant omschreven had als ‘het chicste wat Boston vandaag de dag te bieden heeft’, konden ze de hoeveelheid reserveringen bijna niet meer aan.

‘Ik zeg alleen maar de waarheid,’ antwoordde Sophie. ‘Je ben een meester in de keuken en ik ben blij dat je jezelf tot nu toe nog niet hebt laten wegkopen door al die schobbejakken die dat geprobeerd hebben.’

‘Schobbejakken?’

‘O, dat is zo’n woord dat mijn oma Hattie graag gebruikt.’

‘Aha, duidelijk.’ Het was ook niet de eerste keer dat Sophie haar grootmoeder citeerde; de vrouw had ook zo’n grote invloed op haar uitgeoefend tijdens haar jeugd. ‘Maar goed, ik laat me niet wegkopen. Daar hoeft je je echt geen zorgen om te maken. Ik denk namelijk dat ik me nergens zo goed kan uitleven als hier.’

‘Daar zou je weleens gelijk in kunnen hebben.’ Sophie grijns-

de bij de gedachte aan de zoete chilipepers met marsepeinvulling, die Lola de vorige avond op de kaart gezet had. Het bijzondere dessert had de gasten werkelijk gesmaakt en Lola had er verschillende complimenten voor gekregen. ‘Nou ja, de kaart van vandaag ziet er weer geweldig uit. En nu heb ik wel zin in zo’n heerlijk koude frappuccino, met die hitte. Ik loop even snel naar de Starbucks. Kan ik ook wat voor jou meenemen?’

‘Graag. Doe mij maar zo’n aardbei-frappuccino, met extra slagroom alsjeblieft.’

‘Oké. Tot zo dan.’ Sophie wierp een snelle blik op de klok; het was kwart voor elf. ‘Mocht Tony in de tussentijd met de mosselen komen, dan neem jij ze wel even in ontvangst, hè?’

‘Uiteraard.’

Ja, ze wist dat de zaak ook heus weleens een half uurtje zonder haar kon. Toch had ze altijd een slecht geweten als ze de boel aan iemand anders overliet. De afgelopen vijf jaar had ze daarom ook geen enkele keer vakantie opgenomen, ze had zeven dagen per week gewerkt en wist niet eens meer wat ‘vrije tijd’ betekende. Ze was ook al meer dan vijf jaar niet meer naar huis gevlogen. De laatste keer dat ze haar ouders in Sacramento bezocht had, was Kerstmis 2013 geweest, en een bezoek aan haar oma Hattie op de amandelboerderij was nog langer geleden. Meer dan acht jaar al, toen Hattie haar tachtigste verjaardag gevierd had. Op sommige dagen miste Sophie haar familie vreselijk en soms droomde ze over Californië, over de rust en de eenzaamheid van de boerderij en de geur van vers geroosterde amandelen. Als ze dan de volgende ochtend wakker werd dacht ze alleen nog maar aan haar leveringen, de actuele prijs van kreeft, het dagmenu en

alle belangrijke gasten die voor die dag gereserveerd hadden in het Three Seasons, en dan was Californië meteen weer vergeten en heel ver weg.

Ze stapte naar buiten en de hitte die Boston sinds twee weken in haar greep hield, sloeg haar in het gezicht. Het was wel vaker warm zo aan het eind van de zomer, maar dit jaar voelde het wel heel ondraaglijk. Ja, in Californië had ze ook warme maanden meegemaakt, maar de hitte in zo'n grote stad was heel anders dan die op het platteland, waar je de hele dag kon luieren en zelfgemaakte limonade kon drinken, en waar het dichtstbijzijnde meer om verkoeling in te zoeken meteen om de hoek was.

Ach ja, dacht ze, aangezien ze er toch niets aan kon veranderen, en ze liep de straat door.

Het Three Seasons lag in Beacon Hill, met een paar Starbucks-filialen in de buurt, maar Sophie besloot om eerst even een stukje te lopen, aangezien ze wist dat ze tot ver na middernacht het restaurant niet meer uit zou komen. Vanavond kwam de burgemeester eten en daar wilde ze in elk geval bij zijn.

Dus liep ze verder, langs het Massachusetts State House met zijn gouden koepel en door het Boston Common, het oudste park van de stad. Hier liep ze op haar hoge hakken zoals altijd over de rode lijn, die over een afstand van ongeveer vier kilometer door de Old Town van Boston liep en de vele toeristen zo langs alle historische bezienswaardigheden leidde. Waarom wist ze zelf ook niet, maar het was een gewoonte geworden dat ze deze Freedom Trail volgde, zoals de rode lijn heette, en er niet van afweek, wat er ook gebeurde. Dus bleef ze ook nu even staan om een groep Aziatische toeristen langs te laten voordat ze verderliep.

Ze slenterde langs de Granary Burying Ground, waar beroemde mensen en helden van de stad, zoals Paul Revere, John Hancock of Samuel Adams begraven lagen. Toen stak ze de straat over en passeerde de Old City Hall, met ervoor het standbeeld van die goeie ouwe Benjamin Franklin, bij wie ze altijd op een of andere manier de neiging voelde om even te zwaaien. Vandaag deed ze het ook echt en ze grijnsde even. Een paar meter verderop betrad ze dan eindelijk de Starbucks, waar tot haar grote opluchting en dankbaarheid de koele lucht van de airconditioning haar tegemoetblies. Ze droeg een kakikleurig mantelpakje, waarvan de rok weliswaar relatief kort was, maar waarin ze toch enorm transpireerde. Even wenste ze dat ze gewoon in zo'n koffieshop zou werken en dat het niet uit zou maken wat ze droeg, zolang het maar meer dan een bikini was. Daarna vroeg ze zich af of er misschien zelfs wel banen waren die je in een bikini kon doen.

Badjuf in het zwembad, misschien?

Ijsverkoper aan het strand?

Strandwacht, net als Pamela Anderson in *Baywatch*?

Bikini-model?

'Ma'am? Wat mag het zijn?'

Ze keek op. Had de jongeman het tegen haar? Was ze al aan de beurt? Waarom had hij haar in godsnaam ma'am genoemd? Ze haatte het om zo aangesproken te worden, want dan voelde ze zich altijd twee keer zo oud als ze was.

'Ik ben pas tweeëndertig hoor, bewaar dat ma'am maar voor oudere vrouwen,' had ze het liefst geantwoord, maar in plaats daarvan zei ze: 'Eén koude soja-latte en een aardbei-frappuccino met extra slagroom, alsjeblieft. Allebei extra large.'

‘Wat is uw naam?’

Ze was blij dat de jonge knul met zijn hippe blonde kapsel het ma’am deze keer wegliet en antwoordde, om extra jong te lijken: ‘Miley.’

Ze betaalde, de knul schreef *Miley* op de twee bekers en zei: ‘Dank u wel, ma’am. U kunt daar wachten op uw bestelling.’

Grrr!!!

Ze moest toegeven dat Blondie haar humeur wel een beetje verpest had en terwijl ze opschoof in de rij vroeg ze zich af of ze niet ook zo’n hip kapsel moest nemen. Al jaren draaide ze haar lange blonde haren namelijk elke ochtend in een knot of vlecht, waarna ze de losse plukken met haarspelden vastzette. Dat kon natuurlijk wat onwelijk overkomen op jonge mensen, en dan ook nog in combinatie met dat strenge mantelpakje...

‘Miley? Miley?’ hoorde ze, en ze schudde zichzelf wakker. O ja, dat was zij!

Ze glimlachte naar de jonge vrouw met de neusring en zei: ‘Hier! Dat ben ik!’

De vrouw keek haar alleen fronsend aan, alsof ze recht door haar heen keek, en overhandigde haar de twee plastic bekers.

Sophie nam de drankjes aan, stak er twee rietjes in en nam alvast gulzig een slok. Dat deed haar goed. Toen ze een vrije stoel ontdekte, overwoog ze of ze tijd had om even te gaan zitten, of dat Lola’s frappuccino dan gesmolten zou zijn tegen de tijd dat ze terug was. Omdat het hier zo heerlijk koel was en er na de hitte buiten waarschijnlijk sowieso niet veel meer dan een gesmolten smurrie over zou zijn, besloot ze om toch even te rusten. Ze zag een achtergelaten krant liggen en meteen verbeterde

haar humeur weer, omdat ze een sudoku vond die nog niet ingevuld was.

Sophie was gek op sudoku's. Sowieso had ze een zwak voor alle vormen van puzzels; kruiswoordraadsels waren haar favoriet. Ook spelshows vond ze leuk en tijdens de snelle raadronde overviel haar altijd een gevoel van opwinding, alsof ze zelf voor de camera stond en zo veel mogelijk vragen binnen één minuut moest beantwoorden. Haar beste vriendin Hyacinth had haar al meerdere keren voorgesteld om zich op te geven voor zo'n televisiequiz – maar hoe moest ze daar de tijd voor vinden?

Bij de gedachte aan Hyacinth, die morgen jarig was, voelde ze haar hart warm worden. Sinds haar tijd in Davis had ze niet meer zo'n goede vriendin gehad en ze prees zich elke dag gelukkig dat ze Hyacinth zeven jaar geleden tijdens de yoga had leren kennen. Yoga had ze inmiddels allang opgegeven, maar hun vriendschap had standgehouden. Hyacinth was sowieso de enige persoon hier in Boston die Sophie als familie zag en die ze compleet vertrouwde. Bij wie ze op zwakke momenten haar hart kon uitstorten en wie ze over Jack verteld had.

Jack...

Nee, in vredesnaam, ze wilde nu echt niet aan Jack denken.

Ze was klaar met de sudoku, dronk de laatste slok van haar koude latte en gooide de beker in de vuilnisbak. Ze verliet de koffieshop en haastte zich terug, toen het plotseling knalde.

Zij knalde! En wel tegen een man, die het volgende moment de complete inhoud van Lola's beker over zijn schoenen kreeg. De roze smurrie!

'O mijn god, het spijt me zo,' zei Sophie. Ze raapte de gevallen

beker op en waagde het de man aan te kijken. Tot haar verrassing bleek die niet alleen zeer aantrekkelijk, om niet te zeggen hot, maar glimlachte hij ook nog eens breed naar haar.

‘Zoiets kan gebeuren,’ zei hij met een warme en enigszins hese stem, en in haar buik begon het te kriebelen. Want toen ze beter keek zag ze dat hij enorm leek op die sexy vent uit de reclame voor diepvrieswafels.

Ook zij glimlachte nu. ‘O ja? Is het u ook al eens gebeurd? Bij wie hebt u zo’n dikke roze drab over de schoenen gegooid?’

Hij moest lachen. ‘Tot nu toe nog bij niemand. Bij mij was de drab altijd paars.’

Nu moest Sophie ook lachen. ‘Grappig,’ zei ze, en snel gooide ze de nu lege beker weg. ‘Het spijt me echt heel erg. Zeg maar hoe ik het goed kan maken.’

Hij keek haar nu zo intens aan dat het kriebelen overging in beven en ze echt even bang was dat ze door haar benen zou zakken.

‘Door een hapje met me te gaan eten,’ zei meneer Diepvrieswafel.

‘Maar we kennen elkaar helemaal niet.’

‘Nou, daarom wil ik dus met u uit eten. Om u beter te leren kennen. En om te kijken of het uw gewoonte is om bij wijze van begroeting een aarbeienshake over iemands voeten te gooien.’

Opnieuw moest ze lachen. ‘Ik moet helaas werken,’ zei ze.

‘Altijd?’

Ze knikte. ‘Zo’n beetje wel, ja.’

‘O, dus u bent een workaholic?’

‘De definitie van,’ zei ze met stralende ogen.

Hij begon te schateren. ‘En daar bent u ook nog trots op?’
‘Nou en of. Mijn werk is mijn leven en ik hou van wat ik doe.’
‘Daar wil ik meer over horen. Tijdens onze date.’ Hij glim-
lachte nu zo charmant naar haar dat ze zich echt langzaam week
voelde worden. ‘Hoe heet u?’ vroeg hij.

‘Sophie.’

‘Oké, Sophie, ik ben Harrison en ik zou het echt heel leuk vin-
den als je vanavond met me naar een restaurant van jouw keuze
zou willen gaan.’

Ze keek de sympathieke, blonde en echt heel knappe man aan,
die haar een aanbod deed dat ze eigenlijk ook heel graag zou
willen aannemen, aangezien haar laatste date al veel te lang gele-
den was. Maar vanavond kwam de burgemeester en...

‘Kom op, je moet met al dat werken ook af en toe iets eten, of
niet?’

Haar mondhoeken vertrokken zich tot een glimlach. Zo mak-
kelijk leek hij zich niet te laten afschepen. Ze wilde hem echter
nog een beetje laten spartelen, alleen om zeker te weten dat hij
het ook echt waard was om haar werk voor aan de kant te zetten.

‘Als restaurantmanager kan ik altijd eten,’ zei ze met een
knipoog.

‘O jee, je hebt echt goede argumenten. Is er dan niets waarmee
ik je kan overhalen?’

‘Hmmm...’ Ze dacht even na en speelde daarbij met haar pa-
relarmband, zoals altijd als ze nerveus werd. En deze man met
zijn diepblouwe ogen maakte haar echt nerveus, vooral omdat ze
zich begon voor te stellen hoe de avond zou kunnen aflopen,
mocht ze op de uitnodiging ingaan. ‘Ik heb altijd al eens graag in

het Substitute willen eten,' zei ze ten slotte. Dat was de nieuwe hotspot in Fayette Street, een van haar grootste concurrenten, waar ze maar wat graag eens zou spioneren. Zo zou ze twee vliegen in één klap kunnen slaan.

'Je weet toch dat die een enorm lange wachtlijst hebben? Wel helemaal tot aan New York, denk ik.'

'Verzin er maar wat op,' zei ze. Ze pakte een pen en greep zijn arm, die uit een opgerolde witte overhemdsmouw stak. Ze schreef haar mobiele nummer op zijn zongebruinde huid en zei tegen de verbaasde Harrison: 'Ik hoor het wel als je een reservering hebt geregeld.'

Met die woorden draaide ze zich om en liep terug naar de Starbucks om een nieuwe frappuccino voor Lola te halen. Hoewel ze niet één keer meer omkeek, wist ze zeker dat de knappe Harrison er nog steeds stond en haar verbluft nakeek. Ze grijnsde en sloot opnieuw aan in de rij. Mocht die knul aan de kassa haar opnieuw ma'am noemen, dan zou haar dat nu niets meer kunnen schelen. Want ze had het blijkbaar nog steeds in zich en ze had zich al heel lang niet meer zo jong en begeerd gevoeld.

Een kwartiertje later was ze terug in het Three Seasons en overhandigde ze Lola, die net de wortels voor de spaghetti stond te snijden, haar drankje.

'Je raadt nooit wat mij net overkomen is,' zei ze.

'Hmmm... Aan je grijns te zien ben je op zijn minst Brad Pitt tegen het lijf gelopen.'

'Bijna goed. Hij heet Harrison en ik heb jouw frappuccino over zijn schoenen gekieperd,' vertelde Sophie grijnzend.

Met grote ogen staaarde Lola naar de beker in haar hand.

‘Niet die! Ik heb uiteraard een nieuwe voor je gehaald.’

‘O jee, die arme man. Die heeft nu natuurlijk roze schoenen.’

‘Ja, en ik ook,’ antwoordde Sophie, die pas later ontdekt had dat ook zij wat spetters meegepakt had. Gelukkig had ze altijd reservespullen bij zich en terwijl ze zich naar achteren haastte en de smerige pumps uittrok, haar voeten met een vochtig doekje afveegde en nieuwe hakken aantrok, riep ze naar Lola: ‘Hij wil een date met me.’

‘Wat? Je ruïneert zijn schoenen en vraagt je vervolgens mee uit? Waarom gebeurt mij zoiets nou nooit?’

‘Jij bent toch gelukkig getrouwd met Marvin, of was je dat soms vergeten?’ Sophie knipoogde naar haar vriendin.

‘Natuurlijk niet, maar dit klinkt alsof het rechtstreeks uit een film komt, uit zo’n romantische comedy.’

‘Echt, hè?’

‘Hopelijk heb je toegezegd?’

‘Zeker, nou ja, half.’

‘Half?’ vroeg Lola met opgetrokken neus, terwijl ze aan haar rietje zoog.

‘Ik zei dat ik met hem uitga als hij voor vanavond een tafeltje in het Substitute kan regelen.’

‘Dat is zo goed als onmogelijk, en dat weet jij ook.’

‘Klopt. Maar ik ben benieuwd of hij zijn best gaat doen. Hij leek namelijk niet iemand die het zo snel opgeeft.’

‘Nou, dan ben ik ook benieuwd.’ Lola in haar donkerblauwe koksasje en met haar onlangs kort geknipte, warrige donkere haar keek haar nu ernstig aan. ‘Jij verdient echt eens een vrije

avond. Ik hoop dus voor je dat het hem gaat lukken.'

'Als ik eerlijk ben, hoop ik dat ook.' Sophie grijnsde schalks.

'Aha! Jij denkt alweer aan heel andere dingen, klein zondig loeder dat je bent!'

'Nou ja, het is tenslotte alweer een paar maanden geleden dat ik voor het laatst een date had.'

'Daar heb je gelijk in. Nou, het lijkt erop dat het lot je vandaag een handje heeft willen helpen. Die aardbei-frappuccino is vast niet zonder reden uit je handen gevallen,' zei Lola, en ze ging verder met wortels in de spiraalsnijder stoppen.

'Het lot? Tja, als jij het zegt.'

Sophie haalde haar schouders op en liep naar haar kantoortje om een paar bestellingen voor de komende dagen de deur uit te doen. Ondertussen dacht ze na over Lola's woorden. Ja, misschien bestond er inderdaad wel zoiets als het lot. Misschien was dat het wat haar precies naar die plek gestuurd had waar ze zo gelukkig was. Op het gebied van de liefde had het lot het echter nog maar één keer goed met haar voorgehad, en dat was al jaren geleden.

Plotseling kon ze niet anders dan haar portemonnee uit haar tas pakken en zoeken naar een bepaalde foto, die daar nog steeds in zat. Ze had het nog altijd niet over haar hart kunnen verkrijgen om hem eruit te halen. De foto toonde haar samen met haar jeugdliefde Jack. Jack, die haar veertien jaar geleden had laten zien wat het betekende om zoveel om iemand te geven dat het pijn deed.

Ze staarde een hele tijd naar de gekreukte afbeelding en stopte die toen terug bij de andere twee. De foto waarop ze samen met

Lydia stond, op hun vijftiende, in hun bikini's aan zee, vrolijk en uitgelaten. En het kiekje van haar samen met haar oma Hattie op de plantage, te midden van prachtig wit en roze bloeiende bomen. De amandelbloesemtijd, waarin ook Hatties verjaardag viel, een dag die Sophie vroeger geen enkele keer verzuimd had.

Hattie. Op dat moment miste ze haar zo erg dat ze de tranen in haar ogen voelde prikken. Toen ging de telefoon en was ze blij dat ze zich op andere dingen kon concentreren. Terwijl ze opnam, nam ze zich stellig voor om Hattie een dezer dagen op te bellen. Zoals ze zich dat zo vaak voornam. Ze hoopte maar dat ze het deze keer niet zou vergeten.

2

Lydia

‘Mam, Max heeft zomaar de laatste pancake gepakt, ook al heeft hij er al drie gehad!’ riep de achtjarige Randy.

Lydia wilde net de was in de droger doorzoeken naar het basketballshirt van haar dochter, en ze zuchtte. Het was ook elke ochtend hetzelfde liedje.

Daar was het shirt! Ergens in de klerenmassa had ze een lichtblauw puntje ontdekt en ze trok eraan. Ze rende de gang door en gooide Gracie het t-shirt toe. Haar oudste was zoals altijd druk aan het chatten met haar vriendinnen, en ze ving het op zonder van haar telefoon op te kijken.

‘Mam! Max eet alle pancakes op!’ herhaalde Randy.

Max, twee jaar ouder dan zijn broertje, rolde met zijn ogen. ‘Ik ben een stuk groter dan jij en heb dus meer koolhydraten nodig.’

‘Wat zijn koolhydraten?’ vroeg Randy.

Gracie moest lachen en ook Lydia kon een glimlach niet onderdrukken.

‘Die denkt je broer nodig te hebben, omdat hij volgend jaar sumoworstelaar wil worden,’ zei ze met een knipoog naar haar jongste.

‘Wat is een sumoworstelaar?’

‘O, jij weet ook echt helemaal niets,’ zei Max, en hij stond op om zijn lunchpakket in zijn tas te stoppen. Zijn roodblonde haar had hij met gel opzijgekamd en hij rook naar de aftershave van zijn vader. Je zou bijna gaan denken dat hij indruk wilde maken op een meisje; iets wat niet eens zo onvoorstelbaar was, aangezien Max er altijd al een stuk ouder uitgezien had dan hij echt was. Soms kon je met hem net zulke volwassen gesprekken voeren als met welk ander familielid dan ook, en Lydia was maar wat blij met deze slimme kleine jongen in haar leven.

‘Het is helemaal gekreukt.’ Frosend keek Gracie nu op van haar telefoon.

‘Ik heb helaas geen tijd meer om het te strijken. We moeten ervandoor. Hup, hup!’ Ze joeg de kinderen van hun stoelen.

‘Maar ik heb nog honger,’ jammerde Randy. Hij bleef zitten met de armen over elkaar geslagen.

Lydia keek hem aan. ‘Hoeveel pancakes heb je gehad?’

‘Twee maar.’

Ze zuchtte eens diep. Haar kinderen werden groter, dus voortaan zou ze echt meer pancakes moeten maken, of wat de kinderen dan ook wilden voor hun ontbijt.

Snel keek ze om zich heen, pakte een doos Nutter Butter en gaf die aan haar jongste. Met stralende ogen pakte Randy hem aan. Meteen sprong hij op van zijn stoel en hield de doos onder de neus van zijn broer. ‘Kijk, wat ik mag eten voor ontbijt.’

‘Dat is niet eerlijk!’ klaagde Max.

Lydia kon amper wachten tot ze allemaal bij school afgeleverd waren en ze eindelijk een paar uur rust zou hebben. Ze hield